

ดอยฮุบ

แผนร้าย...รักร้อน

ตะวันพิมพ์

แดนเร่ร่อน...รักร้อน

ตะวันพิมพ์

แพนร่าย...รักร้อน

แต่งโดย ตะวันพิมพ์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-240-333-0

ราคา 99 บาท

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2558 (ฉบับเพิ่มเติม)

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอบจิตวิวัฒน์
บรรณาธิการ	ธนิศวลัย กอบจิตวิวัฒน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	สาโรจน์ นางริน
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	นพดล คงคาหลวง กอบกุล รัชชิ่ง
ออกแบบปก	golf
ออกแบบรูปเล่ม	กอบกุล รัชชิ่ง

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมายด์

เลขที่ 1/554 ถนนรามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

Facebook : สนว. กรีนมายด์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท ไพลินบุ๊คเน็ต จำกัด

81 ถนนเสรีไทย แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-1919 โทรสาร 0-2540-1818

www.pailinbooknet.com E-mail : info@pailinbooknet.com

สั่งซื้อ สมัครงานราชการปี ตัวแทนจำหน่าย สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373 ตลอดเวลา

คำนำ

แผนร้าย...รักร้อน เป็นนิยายอีกแนวที่ตะวันพิมพ์ลองเขียนค่ะ เลยต้องถือว่าตัวเองใหม่มากกับนิยายแนวนี้ ดังนั้นหากมีอะไรผิดพลาดหรือติดขัด ต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย และหวังว่าคุณผู้อ่านจะให้โอกาสนักเขียนคนนี้บ้างนะคะ

ท้ายนี้ผู้เขียนต้องขอขอบคุณบ.ก.กั๋ง ที่ให้โอกาสได้ชิมलगเขียนนิยายเรื่องนี้ และต้องขอบคุณคนอ่านที่น่ารักทุกคนที่ตัดสินใจซื้อนิยายเรื่องนี้ไปอ่าน หวังอย่างมากมายว่าจะได้รับความกรุณาเช่นนี้จากนิยายเล่มต่อไปของตะวันพิมพ์นะคะ

ตะวันพิมพ์

บทนำ

“นะบัว...ช่วยเราหน่อยเถอะ ยังไงเราก็เป็นเพื่อนสนิทกันไม่ใช่หรือ” ชายหนุ่มพูดจาอ่อนหวาน แต่หญิงสาวเจ้าของชื่อ ‘บัวบุชา’ ทำหน้ายุ่งยากใจ

“มันไม่ง่ายแบบที่นายคิดนะจ้ะ ถ้าเรื่องมันแดงขึ้นมา หรือเกิดแผนแตกขึ้นมา เราไม่จบเห่กันทั้งคู่หรอก” บัวบุชาไม่เห็นด้วยกับแผนการของเพื่อนสนิท

“ถ้าบัวไม่ช่วย เราก็ไม่รู้จะพึ่งใครแล้ว บัวก็รู้ว่าอรุชานะ เขาไม่มีทางรับมือครอบครัวเราได้หรอก” ชันเอ่ยถึงแฟนสาวที่เขารักนักหนา และยังมีฐานะเป็นเพื่อนสนิทของบัวบุชาอีกด้วย

“โธ่เอ๊ย นายชัน...ทำไมฉันต้องมายุ่งยากใจเพราะเรื่องของนายด้วยนะ” ถึงจะพูดจะบ่นออกไปอย่างนั้นแต่หญิงสาวก็รู้ตัวดีว่าคงไม่มีวันปฏิเสธคำขอร้องของเพื่อนไปได้ โดยเฉพาะเมื่อหันไปเห็นใบหน้าสวยหวานแต่ดูเศร้าสลดของอรุชานะเพื่อนสาวคนสนิท

“บัว” อรุชานะเอ่ยมาแค่นั้นพร้อมกับอาการตาแดงๆ น้ำตาปริ้มขอบตา นั้นทำให้บัวบุชาถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“โอเคๆ ตกลงแผนมันเป็นยังไงกันล่ะ” ที่สุดหญิงสาวจึงเอ่ยถ้อยคำ

นี้ออกมาจนได้ ในขณะที่เพื่อนสนิทถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก

“เฮ้อ ค่อยยังชั่วหน่อยที่บัวยอมช่วยเรา เอา...ที่นี้มาฟังแผนของเรา นะ” ธันวายิ้มกว้างที่得意ที่ได้ยินว่าเพื่อนตกลงจะช่วยให้ความรักของเขา และอรุชาสมหวัง

ในขณะที่นั่งเก็บกระเป๋าเสื้อผ้าอยู่นั้น บัวบุซาก็นั่งคิดถึงแผนการของเพื่อน ธนวาบอกว่าขอแค่เธอยอมไปบ้านเขาที่เมืองเหนือเพื่อแสดงตัวว่าเขาและเธอเป็นคู่รักกัน ประกาศให้พี่ชายของเขาได้รู้ว่าธันวามีคนรักอยู่แล้ว และไม่มีวันยอมรับการหมั้นหมายหรือการหาคู่ครองตามที่แม่กับพี่จัดการให้อย่างเด็ดขาด เพียงเท่านั้นก็เป็นอันสำเร็จ เพราะชายหนุ่มออกมาปากว่าที่เหลือเขาจะจัดการเอง

“งานฉันล่ะนายธัน พี่โต้งไม่ได้ฉันออกหรือ ขึ้นลาไปนานขนาดนั้นนะ” บัวบุซาจำได้ว่าแยงเพื่อนไปแบบนั้น ถึงใจอยากจะช่วยเพื่อนแต่เธอก็ยังห่วงงานตัวเองไม่น้อย

“โห อย่ามาอ้างเรื่องงานเลยบัว ธิปปากจะช่วยแล้วห้ามเปลี่ยนใจอีกอย่าง...เรารู้แหละพี่โต้งนะไว้ใจบัวแคไหน แล้วงานที่บัวเพิ่งปิดได้นะ ลูกค้าพอใจมาก แถมยังทำรายได้ให้บริษัทตั้งเยอะ แค่วลลาพักร้อนซักหน่อยพี่โต้งไม่มีทางว่าหรอก”

ธันวารู้ดี ก็เหมือนกับทุกคนในบริษัทนั่นล่ะ ที่รู้ว่าอดีตเจ้าของบริษัท ธิปออกแบบตกแต่งภายในแห่งนี้ เชื้อมั้นในฝีมือของหญิงสาวมากแคไหน เพราะงานแต่ละแห่งที่บัวบุซารับมานั้นมักทำให้ลูกค้าติดอกติดใจและมีการว่าจ้างต่อไปเรื่อยๆ มาโดยตลอด ข้าเธอยังเป็นมันชนนากรที่ทำรายได้ให้บริษัทมากติดอันดับต้นๆ เสียด้วย ธันวาจึงแน่ใจว่าหากบัวบุซาจะลาพักร้อนสักอาทิตย์หรือสองอาทิตย์ ตดีไม่มีทางคัดค้านแน่นอน

ทว่าก่อนวันเดินทางสองวัน รัทวารก็โทรมาบอกว่าเขาต้องเดินทางล่วงหน้าไปก่อน เพราะต้องไปประชุมกลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจกาแฟแทนพี่ชาย

“อ้าว แล้วนายจะให้ฉันไปยังไงล่ะ”

“ฉันจัดการเรื่องตัวเครื่องบินให้แล้ว พอไปถึงสนามบินจะมีคนของอะไรไปรับบ้าง ไม่ต้องกังวลนะ”

“โอเค ถ้าอย่างนั้นก็พอไหว” แม้จะรู้สึกไม่ค่อยดีนักที่เพื่อนเจ้าแผนการไม่ได้เดินทางมาด้วย แต่บัวบุชาก็ไม่มีทางเลือกจึงจำยอมเดินทางมาเพียงลำพัง

หลังจากเครื่องบินลงจอดและเดินไปรอรับกระเป๋า หญิงสาวก็เดินออกมาบริเวณที่รอรับผู้โดยสารเพื่อดูว่าใครจะมาพาเธอไปที่ไร์สินี ไร์ของครอบครัวรัทวาร

ในขณะที่สอดสายตามองหาคนที่มารับนั่นเอง สายตาของบัวบุชาก็ไปสะดุดเข้ากับชายหนุ่มร่างสูงคนหนึ่ง เขาอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีเข้มกับกางเกงยีนส์สีดำ ใบหน้าของเขาโดดเด่นจนทำให้สาว ๆ ที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ยังต้องแอบชำเลืองมอง ชายหนุ่มมีใบหน้าที่เรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบ คิ้วเข้มพาดเฉียงเหนือดวงตาคมฉูด จมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากหยักรูปกระชับ และดวงตาของเขาเหมือนกับมีมนต์สะกด เพราะทันทีที่เธอหันไปสบตาเขาเข้าเธอก็ต้องยืนนิ่งอยู่กับที่เหมือนตอมนต์ จนกระทั่งเขาเดินตรงเข้ามาหาถึงได้เห็นชัด ๆ ว่าใบหน้าที่เขามีไร์หนวดไร์เคราเขี้ยวครีမ် ยิ่งทำให้ผู้ชายคนนี้นี้ดูมีใบหน้าที่คมเข้มน่ามอง

บัวบุชาก็ขยับยืนนิ่งอึ้งมองเขาอยู่อย่างนั้น ถ้าไม่ได้ยินเสียงทักทายจากเขาเสียก่อน

“บัวบุชานี้ใช่มั๊ย” เสียงนั้นเรียบนิ่งทว่าทรงอำนาจอย่างเหลือเชื่อ ทำให้บัวบุชาก็ต้องตอบกลับไปเหมือนรายงานตัวกับครูในห้องเรียนไม่มีผิด

“ค่ะ ฉันเองบัวบุชานี้”

“ผมมารับคุณไปไร่นี”

“อ้อ ค่ะ”

“กระเป๋ามีแค่นี้หรือ” เขาถามเสียงเข้ม

“ค่ะ มีแค่นี้”

“ถ้าอย่างนั้นเชิญ” ไม่มีคำลงท้ายใดๆ ทั้งสิ้น ดูเหมือนเขาจะชินกับการพูดกับคนที่อยู่ในฐานะต่ำกว่าเช่นเจ้านายพูดกับลูกน้อง แต่บัวบุชาก็ไม่ยอมเก็บมาใส่ใจ จึงเดินตามเขาออกจากอาคารสนามบินมายังลานจอดรถที่หน้าอาคารสนามบิน

ตัวอย่าง

บทที่ 1

หญิงสาวก้าวเดินตามชายหนุ่ม และเห็นว่าเขาเดินไปหยุดอยู่ที่รถ ขับเคลื่อนสี่ล้อกลางเก่ากลางใหม่คันหนึ่ง ก่อนจะไขกุญแจเปิดประตูรถด้านคนขับ และเข้าไปนั่งหน้าตาเฉยไม่ได้สนใจจะบริการเธอใดๆ ทั้งสิ้น เป็นอีกครั้งที่บัวบุษาคิดว่าฐานะของเขาในไร่สีน้คงไม่ใช่ระดับคนงานธรรมดา เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นอีกฝ่ายก็น่าจะบริการเธอถึงจะถูก

แต่ไม่ว่าเขาจะอยู่ในฐานะใดก็ตาม ที่แน่ๆ เขาคงจะไม่พอใจกับการมารับเธอที่สนามบินนี้เป็นแน่ เพราะตั้งแต่เจอหน้ากันจนถึงตอนนี้ เธอยังไม่ได้เห็นรอยยิ้มของเขาเลยสักนิด แต่เธอก็เปิดประตูรถแล้วก้าวขึ้นไปนั่งที่นังด้านหน้าคู่กับคนขับโดยไม่ได้พูดอะไรออกมา เพราะไม่อยากจะมึปัญหากับคนในไร่ เพื่อที่งานของเธอจะได้สำเร็จโดยเร็ว

ระหว่างทางไม่มีการสนทนาใดๆ ทั้งสิ้นระหว่างเธอกับคนขับหน้าคู่คนนี้ เขายังคงทำหน้าที่ของเขาต่อไปคือสายตามองตรงไปข้างหน้าไม่แม้แต่จะชำเลื่องมองมา บัวบุษาเองไม่ใคร่จะชอบบรรยากาศอึมครึมแบบนี้สัก แต่ไม่รู้จะทำอะไรจึงได้แต่หันมองทิวทัศน์สองข้างทางที่ผ่านไป จนกระทั่งเวลาผ่านไปร่วมสองชั่วโมง รถขับเคลื่อนสี่ล้อก็เลี้ยวไปตามถนนเส้นรองซึ่งแยกจากถนนหลัก เมื่อขับต่อไปได้สักพักก็เห็นป้ายบอกชื่อไร่สีน้ เขาจึงเลี้ยว

ไปตามถนนรอยกรวดเส้นนั้น

ในตอนนั้นเองบัวบูชาถึงได้รู้ว่ากิจการที่บ้านของธันวาคมใหญ่โตแค่ไหน เพราะเธอมองเห็นโรงเรือนที่ใช้ปลูกไม้ดอกเมืองหนาวหลายโรง ก่อนที่รถจะพาเธอได้ขึ้นเนินซึ่งสองข้างทางเห็นต้นกาแปปลูกกลดหลั่นกันไปตามเนินเขาสูงๆ ต่ำๆ นั้น

ไม่นานนักรถก็ขับมาจอดที่หน้าบ้านสองชั้นหลังใหญ่โตที่ออกแบบได้อย่างกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมของเมืองเหนือ ไม่ต้องเดาก็รู้ได้ว่าเป็นฝีมือของธันวา เพราะนอกจากตัวบ้านจะออกแบบได้สวยงามแล้ว สวนหน้าบ้านที่มีทั้งไม้ดอกและไม่ใบล้วนถูกคัดสรรมาปลูกเพื่อส่งให้บ้านดูสวยงามน่ามอง

“ถึงแล้ว” เสียงห้วนๆ เอ่ยก่อนจะดับเครื่องยนต์แล้วเขาก็เปิดประตูรถก้าวลงไปหน้าตาเฉย

“เดี๋ยวก่อนค่ะ” บัวบูชารีบก้าวลงไปบ้างแล้วร้องเรียก แต่เขาก็เดินคุ่มเข้าไปในตัวบ้านโดยไม่สนใจจะแนะนำอะไรให้แขกอย่างเธอทั้งสิ้น จนเมื่อได้ยินเสียงร้องเรียก เขาก็หยุดเดินแล้วพูดโดยไม่ได้หันหลังกลับมามองด้วยซ้ำ

“มีอะไรก็ถามป่าแสงเดือนแล้วกัน ผมมีหน้าที่แค่ไปรับคุณที่สนามบินเท่านั้น”

“หา!” เจอคำพูดห้วนกระด้างเหมือนมะนาวไม่มีน้ำแบบนี้บัวบูชาก็ได้แต่อ้าปากค้าง นึกโกรธเพื่อนขึ้นมาครมครัน นี่ธันวาส่งคนงานประเภทไหนกันไปรับเธอ ทำไมเขาถึงได้กระด้างและไร้น้ำใจเช่นนี้

“คุณตุลกลับมาแล้วหรือคะ แล้วแขกของคุณชั้นล่ะคะ”

ถ้าไม่เป็นเพราะเสียงเอ่ยถามของหญิงวัยกลางคนรูปร่างท้วมที่เพิ่งเดินออกมาจากในตัวบ้าน เธอก็คงจะไปอีกนานไม่รู้ว่าเขาคือตุล พี่ชายเพียงคนเดียวของธันวา

“อ้าว คุณคือแขกของคุณรันไช้มัยคะ” หญิงคนเดิมเอ่ยถาม

“คะ ฉันทัวบุชชา”

“ป่าชื่อแสงเดือนนะคะ คุณรันสั่งเอาไว้แล้วคะว่าให้ดูแลจัดห้องพักให้กับคุณ เตียวเชิฐูไปนั่งพักด้านในก่อนนะคะ รอให้นิดขึ้นเอาของไปจัดในห้องให้คุณเสียก่อน อ้าวนั่นคุณตุลจะไปไหนคะ” ป่าแสงเดือนเอ่ยกับเธอก่อนจะหันไปถามชายหนุ่มหน้าต่าที่เกิดเปลี่ยนใจเดินออกจากบ้านกลับมาที่รถแล้ว

“จะไปดูคนงานในไร่เสียหน่อย นี่ก็เสียเวลาช่วงเช้าไปหลายชั่วโมงแล้ว ผมไม่อยากจะเสียเวลากับเรื่องไร้สาระอีก”

คำพูดที่เหมือนว่ากระทบเธอกลายเป็นๆ นั้นทำให้บัวบุชชาน้ำตึง แม้จะรู้ว่าบ้างว่าพี่ชายและแม่ของเขามีผู้หญิงที่หมายจะให้ป็นคู่หมั้นของธันวา แต่ก็ไม่ได้คิดมาก่อนว่าจะถึงขนาดไม่ต้อนรับเธอซึ่งมาในฐานะแฟนของธันวาขนาดนี้ สิ่งที่เขาแสดงออกกำลังจะทำให้ความตั้งใจของเธอพังทลายลง

“ขอโทษที่ทำให้คุณต้องเสียเวลานะคะ ฉันทัวเองก็ไม่อยากทำตัวไร้สาระหรอกคะ แต่เครื่องบินดีเลย์ก็เลยต้องเสียเวลามากขนาดนี้” บัวบุชชาเอ่ยเสียงดังฟังชัดในขณะที่พูดก็มองจ้องตาเขาแบบไม่เกรงกลัวกับดวงตาดูๆ ของเขาเลยแม้แต่น้อย ป่าแสงเดือนเสียอีกที่หัวใจเพราะไม่เคยมีใครกล้าต่อปากต่อคำกับตุลมาก่อน

“ผมไปนะป่าเดือน แล้วไม่ต้องจัดอาหารกลางวันให้ผม เพราะผมจะกินกับคนงานที่โรงอาหาร” เขาไม่สนใจคำพูดเธอเลยสักนิด ทำเหมือนกับเธอไม่มีตัวตน แล้วหันไปสั่งงานป่าแสงเดือนก่อนจะขึ้นรถขับออกไปหน้าตาเฉย

บัวบุชชารู้สึกโกรธจนควั่นแทบออกหู ไม่เคยมีใครไ้มารยาทกับเธอมากขนาดนี้มาก่อน ต่อให้เจอลูกคำเรื่องมากก็ไม่เคยมีใครแสดงกิริยาเช่นที่พี่ชายของธันวาทำ

“คุณบัวมานั่งพักให้ใจเย็นๆ ก่อนนะคะ แล้วจะได้ขึ้นไปดูห้อง เผื่อ

จะนอนพักผ่อนให้หายเพลียจากการเดินทาง” ดูเหมือนแม่บ้านเก่าแก่จะรู้ว่าอารมณ์เธอเป็นเช่นไร ถึงได้พยายามเอาน้ำเย็นเข้าลูบ บัวบูชาจึงเดินตามหลังป่าแสงเดือนเข้ามานั่งพักในตัวบ้าน ซึ่งการตกแต่งนั้นให้อารมณ์สบายๆ อบอุ่นและอ่อนหวาน เข้ากันได้เป็นอย่างดีกับตัวบ้านด้านนอก

“คุณธันเธอไปประชุมผู้ประกอบการไร้กาแฟพร้อมกับคุณผู้หญิงนะคะ กว่าจะกลับก็คงจะเป็นพรุ่งนี้เย็นๆ แต่ไม่ต้องห่วงนะคะ มีอะไรคุณก็สามารถเรียกใช้ป่ากับนิตได้เลย” ในขณะที่ป่าแสงเดือนพูด เด็กสาวชื่อนิตก็เดินส่งยิ้มมาให้พร้อมกับรับกระเป๋าของเธอ แล้วเดินขึ้นไปที่ชั้นสองเพื่อจัดวางข้าวของให้ในห้องส่วนตัว จากนั้นป่าแสงเดือนก็ถามว่าเธอจะรับประทานอาหารหรือไม่ แต่บัวบูชาปฏิเสธอีกฝ่ายเลยนำเครื่องดื่มและอาหารว่างมาเสิร์ฟแทน และเมื่อเธอรับประทานอาหารเสร็จก็พาเดินขึ้นไปยังห้องพักผ่อนชั้นบนของบ้าน

บัวบูชารู้สึกชอบห้องนอนที่ธันวาจัดให้เป็นพิเศษ เพราะห้องตกแต่งได้อบอุ่นและน่ารัก น่าพักเป็นที่สุด นอกจากนี้ยังมีระเบียงกว้างซึ่งวางกระถางไม้ดอกเมืองหนาวที่กำลังผลิดอกบานสะพรั่งเอาไว้ด้วย ถ้าไม่เป็นอย่างอื่นเพลียจากการเดินทาง และการนอนดึกในค่ำคืนที่ผ่านมา เธอคงจะออกไปสูดอากาศสดชื่นเย็นสบายที่ระเบียงแล้ว

“ขอบคุณป่าแสงเดือนมากนะคะที่กรุณาดูแลบัว” หญิงสาวยกมือไหว้ขอบคุณ

“ไม่เป็นไรหรอกคะ คุณเป็นแฟนของคุณธัน ป่าก็ต้องดูแลอยู่แล้ว อย่าลืมนะคะ อยากได้อะไรก็เรียกนิตหรือป่าได้คะ”

“ขอบคุณคะ บัวคงไม่รบกวนแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นอาหารเย็นตอนหกโมงนะคะ คิดว่าคุณตุนน่าจะกลับมาทานด้วย คุณจะได้ไม่รู้สึกเหงาจนเกินไป” หญิงสูงวัยกล่าวพร้อมรอยยิ้มก่อนจะขอตัวออกจากห้องไป ทิ้งให้บัวบูชาแอบนั่งหน้าเบ้เมื่อได้รู้ว่าผู้ชายยิ้มยาก

ชื่อตุลจะกลับมาทานอาหารเย็นด้วย จริงๆ เธอไม่อยากจะมีปัญหาเกี่ยวกับใครทั้งนั้น โดยเฉพาะพี่ชายและแม่ของธันวา แต่ดูเหมือนพี่ชายของธันวาจงใจจะเปิดศึกกับเธออย่างเปิดเผย งานนี้เธอคงต้องหาทางตั้งรับและโต้กลับไปบ้างไม่อย่างนั้นคงโดนเขาพูดจากระทบกระทั่งเทียบเหมือนเมื่อครูอีกเป็นแน่

แม้อยากจะหลบเลี่ยงการเผชิญหน้ากับพี่ชายเพื่อน ทว่าเมื่อถึงเวลาอาหารเย็นบัวบุชาก็เลี่ยงไม่ได้ เมื่อตุลเดินกลับเข้ามาในบ้านพร้อมใบหน้าขึ้นห่อ เขาจงใจเดินมาร่วมโต๊ะอาหารเลยโดยไม่สนใจล้างหน้าล้างตา

“อ้าวคุณตุลทำไมไม่ไปล้างหน้าล้างตาให้สดชื่นก่อนล่ะคะ จะได้กินข้าวให้อร่อยๆ” ป้าแสงเตือนทักออกมา คนโดนทักมองสบตาเธอก่อนจะเอ่ยออกมาเหมือนตั้งใจรวนใส่

“ผมหิวเลยซี้เกียจไปล้างหน้า แต่ถ้าใครเขารู้สึกสะอิดสะเอียนหน้ามันยับของผม จนกินข้าวไม่ลงก็ช่วยไม่ได้” คำพูดของเขาทำให้ป้าแสงเตือนนิ่งไปไม่กล้าพูดอะไรออกมาอีก

บัวบุชพยายามนับเลขในใจซึ่งเลยหลักสิบไปนานมากแล้ว หญิงสาวบอกตัวเองว่าจะต้องใจเย็นให้มาก เพราะไม่อยากจะทำปัญหาขึ้นตั้งแต่วันแรกที่มาเหยียบบ้านหลังนี้ เธอจึงเลือกนั่งกินอาหารไปเงิบๆ รอดูว่าเขาจะทำอย่างไรต่อไป ซึ่งชายหนุ่มก็จัดการอาหารเย็นอย่างรวดเร็ว แล้วก็ลุกจากโต๊ะไปทันทีไม่สนใจคำว่ามารยาทที่ดีของเจ้าบ้านใดๆ ทั้งสิ้น หญิงสาวเห็นป้าแสงเตือนมองมาด้วยสายตาเหมือนจะบอกให้เธออย่าคิดมากและใจเย็นเข้าไว้ บัวบุชจึงยิ้มให้แล้วก็รวบรวมช้อนส้อมไว้ที่ข้างจานก่อนจะลุกจากโต๊ะและเดินกลับไปห้องนอน

เมื่อเขามาถึงในห้องหญิงสาวก็พ่นลมหายใจออกมาแรงๆ ด้วยความขจัดใจ พอดีกับโทรศัพท์ดัง จึงหยิบมารับสายเพราะเห็นแล้วว่าหน้าจอปรากฏชื่อธันวา

“ไง เป็นไงบ้างบัว พอดีรับมือไหวมั๊ย” เพื่อนสนิทถามเหมือนจะรู้ว่าเธอเจออะไรมาบ้างในวันนี้

“ฉันพยายามใจเย็นอยู่นะชั้น แต่พี่นายนี้ไม่ไหวเลย เหมือนจงใจจะหาเรื่องฉันตลอดเวลา นี่ถ้านายกลับบ้านช้า ฉันไม่รับประกันนะว่าจะเปิดศึกกับพี่ของนายก่อนหรือเปล่า”

“เฮ้ย ใจเย็นสิบัว เตี้ยวแผนก็แตกพอดี อดทนหน่อย เตี้ยวพุงนี้เราก็กลับถึงบ้านแล้ว ถ้าเราอยู่ด้วยพี่ตุลคงไม่กล้าออกฤทธิ์กับเธอมากนักหรอก”

“เออ กลับมาเร็ว ๆ ก็แล้วกัน ก่อนที่ฉันจะทนไม่ไหว” บัวบรูซบอกไปแบบนั้น ธันวาเลยหัวเราะออกมาก่อนจะขอตัววางสายไปก่อน

พอวางสายจากเพื่อน หญิงสาวก็เดินเข้าไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วออกมาล้างหน้าล้างตาที่หน้ากระจก ครู่หนึ่งรู้สึกหัวน้ำก็เลยเดินออกจากห้องหมายจะเดินลงไปชั้นล่างเพื่อหาห้องครัว เมื่อเดินลงมาชั้นล่างก็เห็นว่าในบ้านเปิดไฟเอาไว้เพียงบางดวงเท่านั้น คนที่ไม่ชินกับพื้นที่เลยมะงุมมะงาหราอยู่กลางบ้านนั่นเอง ก่อนจะสะดุ้งจนสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงหัววันดังขึ้นจากข้างหลัง

“มายืนด้อม ๆ มอง ๆ หาอะไรอยู่”

“คุณ” บัวบรูซอดโมโหไม่ได้ที่จู่ ๆ ตูลมาแบบไม่ให้สัมผัสให้เสียงทำเอาเธอตกอกตกใจ

“ผมถามว่ามายืนมองหาอะไรตรงนี้ หวังว่าคงจะไม่เซ่มามองสำรวจสมบัติของนายชั้นหรอกนะ” เพราะคำพูดที่ตูดกนั้นทำให้หญิงสาวเลือดขึ้นหน้า นอกจากเขาจะไม่สำนึกเรื่องที่ทำให้เธอตกใจแล้ว เขายังมาพูดจาตูดกกันเสียอีก เป็นอันว่าทำให้สัญญาไว้กับเพื่อนสนิทก็เป็นอันยกเลิกไป

“ถ้าฉันทำอย่างนั้นจริง ๆ คุณจะทำไมหรือคะ ในเมื่อตอนนี้ฉันกับชั้นเป็นแฟนกัน อีกหน่อยพอเราแต่งงาน อะไรที่เป็นของชั้นก็ต้องเป็นของ

ฉันเหมือนกันอยู่แล้ว” เพราะแสงไฟสลัวนั้นทำให้เธอมองเห็นไม่ใช่ชัดว่า ใบหน้าคมของเขานั้นแสดงอารมณ์เช่นไร รู้เพียงแต่ว่าชั่วเสี้ยววินาทีเขาก็ก้าวมายืนประจันหน้ากับเธอแล้ว ชนิดที่ว่าลมหายใจของเขารินรดที่ศีรษะของเธอทีเดียว เพราะความสูงที่ต่างกันมาก แต่อย่างน้อยเธอจะกลัวในความสูงของเขาที่มากกว่าเธอเกือบยี่สิบเซนติเมตร เพราะลองได้โหม้แล้วต่อให้เป็นช้างเธอก็มองเห็นเป็นเพียงแค่มด

“เป็นผู้หญิงแท้ๆ แต่กล้าพูดและมั่นใจเหลือเกิน บอกผมหน่อยสิว่าทำไมคุณถึงแน่ใจว่าฉันจะแต่งงานกับคุณ ไม่ใช่แค่ดวงเล่นๆ แก่หง่า” คำพูดเสบร้อนนั้นยิ่งทำให้โทสะของบัวบุษซาเพิ่มมากขึ้น

“ฉันก็ต้องมีดีพอตัวนะสิ ไม่งั้นคงไม่กล้ามาถึงที่นี่หรอก”

“หึ” เสียงหัวเราะในลำคอตั้งออกมาทันทีเมื่อบัวบุษซาพูดจบ หญิงสาวหน้าตึงโหม้ที่เข่าหัวเราะเยาะเธอ

“คุณทำอะไรไม่ทราบ”

“ไม่ได้เข้าใจหรอก แต่แค่อยากจะบอกว่าคุณมีดีจริงๆ นั่นแหละ ไม่อย่างนั้นคงไม่กล้าเดินไปไหนมาไหนทั่วบ้านโดยไม่ใส่เสื้อชั้นในแบบนี้หรอก” ไม่พูดเปล่าๆ แต่เขายังใช้สายตาคมกวาดมองเธอทั่วทั้งใบหน้าและมาหยุดที่หน้าอกอวบของเธออีกด้วย

ทันทีที่เขาพูดจบบัวบุษซาก็ยกมือขึ้นกอดอกทันที หน้าร้อนผ่าวด้วยความโกรธเมื่อโดนเขาล้วงเกินด้วยสายตา

“ทุเรศ คุณมีมันนาทุเรศที่สุด”

“อ้าว อย่ามาด่าผมแบบนี้ละ ถ้าไม่ยอมให้ใครมองออกว่าคุณไม่ได้ใส่อะไรไว้ข้างใน ก็อย่ามาเที่ยวเดินทั่วบ้านให้หน้าอกมันแดงตั้งๆ แบบนี้สิ”

เหมือนเขาจะใจจะตอกย้ำให้เธออับอาย บัวบุษซาสุดจะยันทนฟังต่อไปได้ หญิงสาวเลยหันหลังแล้วรีบเดินกลับขึ้นห้องทันที ไม่สนใจจะหาน้ำดื่ม

อีกแล้ว ทั้งให้ผู้ชายปากร้ายยื่นมองตามอยู่ตรงนั้น โดยไม่รู้เลยว่าสายตาของเขาปรากฏแววอะไรบางอย่าง

เมื่อกลับขึ้นมาบนห้องนอน หญิงสาวก็ทิ้งตัวนั่งลงบนเตียงด้วยอารมณ์กรุ่นโกรธสุดประมาณ ไม่คิดมาก่อนว่าจะโดนพี่ชายของธันวา ลวนลามด้วยสายตาและคำพูดแบบนี้ นี่ถ้าหากวันนี้คนโดนห้ามเกียรติคือ อรุษา ไม่รู้เลยว่าอีกฝ่ายจะอย่างไร

“คนทุเรศ ร้ายกาจอะไรอย่างนี้” บัวบุชชาต่อว่าเขาออกมา ในขณะที่ภาพดวงตาคมกริบของเขากลับมาฉายชัดในสมองอีกครั้ง จนทำให้เธอต้องหลับตาไป เพื่อสลัดภาพนั้นออกไปเสีย “ไปให้พ้นจากความคิดของฉันเดี๋ยว นะนี้ผู้ชายทุเรศ”

ตัวอย่าง